

Pritlikovec.

V nekej vasí je živel mož, ki je bil star že blizo 40 let, pa ni bil večji od sedemletnega otroka. Razumel se je posebno na zdravniške stvari, kako se izdelavajo raznotera mazila itd. Zlomljeno roko je znal tudi prav dobro obvezati in vravnati. — Akoravno si je s temi vednostmi zaslužil mnogo denarjev, vendar je živel le v revščini in uboštvu; stanoval je v majhnej bajtici sam, kuhal in pral si je vse sam, ter si sam izdelaval obleko.

Ljudje v okolici so ga sicer spoštovali, pa vendar so se ga nekoliko ogibali, kajti deržali so ga za čarovnika. Neporedni dečki so ga zasramovali ter mu zmiraj nagajali. Marsikterikrat so ga razjezili takó hudo, da je metal velike kamenje za njimi. Najhudobniši nagajivec je bil Janko, sin nekega delavca; bil je precej velik, star kakih 8 let, pa skoz in skoz hudoben deček.

Ko zagleda enkrat Janko pritlikovca vračajočega se iz gozda z rastlinami pod pazduho, teče za njim in vpije: „Velikan, Golijat! palec dolgi možicelj! debeli berček!“ Ves rudeč od jeze verže pritlikovec rastline na tla, ter podi dečka, metaje kamenje za njim. Janko se smeje ter ga še huje zasramuje. Da bi se ognil kámenja, katero je metal pritlikovec za njim, tekel je deček zadenjsko in ni gledal na pot, po kateri so ga urne noge nesle. Kar naenkrat se zverne v globoko jamo in si zlomi nogó. Ko to pritlikovec vidi, mine ga vsa jeza. Težko in stokaje pleza doli k ranjenemu dečku. Rahlo ga vzdigne in težavno nese na dom, kjer mu nogo vravna. Ne enega trenutka ne gane se od njegove postelje, dokler popolnoma ne ozdravi.

Janko vidi nezasluženo dobroto, katero mu skazuje pritlikovec, ter resnično obžaluje, da je tega dobrega človeka tolikokrat zasramoval. Sto in stokrat je prosil še bolan pritlikovca za odpuščenje, in ko je pervikrat zopet vstal, bilo je njegovo pervo opravilo, da se je pritlikovcu zahvalil za veliko dobroto, katero mu je skazal. Potem gre v cerkev, da se tudi Bogu zahvali in moli za pritlikovca.

Od tega časa je imel pritlikovec vedno mir pred otroci. — Janko pa ni vedel, kakó bi ustregel pritlikovcu. Vedno je hodil z njim v gozd, gledal je, kako je pritlikovec nabiral in napravljaval zdravila, kratko bil je pri njem kakor postrešček in pomagač.

Ko je pritlikovec umerl, podedoval je Janko od njega vse njegovo premoženje, kterega si je pritlikovec veliko nakopičil. Našel je tudi vse spiske, kako se napravljajo ta ali una zdravila. Janko si je pozneje kupil polje in travnike, in si je sezidal lepo hišico, v kateri je prav srečno in zadovoljno živel. Sobo, v kateri je prebival nekdam pritlikovec, ohranil je nespremenjeno v spomin tako dobrega človeka, kterega se je Janko ves čas svojega življenja spominjal v gorečej molitvi.

Ivan V.

